

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Milana Podhrázkého a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., v právní věci **žalobce: Ing. T. B.**, bytem x, P. 4, adresa pro doručování: x, proti **žalovanému: Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem: Zborovská 11, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 5. 2014, čj. 059493/2014/KUSK, sp. zn. SZ_188158/2010/KUSK,

t a k t o :

I. Žaloba s e z a m í t á.

II. Žádný z účastníků n e m á p r á v o na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobou podanou k Městskému soudu v Praze a postoupenou usnesením městského soudu ze dne 6. 8. 2014, čj. 8 Af 35/2014-9, zdejšímu soudu jako místně příslušnému, se žalobce domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil platební výměr Městského úřadu Sedlec-Prčice (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 8. 4. 2010, čj. 895/2010, JID 1195/2010. Správní orgán I. stupně tímto rozhodnutím uložil žalobci podle zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 565/1990 Sb.“), a obecně závazné vyhlášky města Sedlec-Prčice č. 3/2006, o místním poplatku za provoz systému shromažďování, sběru, přepravy, třídění, využívání a odstraňování komunálních odpadů (dále jen „vyhláška č. 3/2006“), povinnost uhradit místní poplatek za provoz systému shromažďování, sběru, přepravy, třídění, využívání a odstraňování komunálních odpadů za rok 2007 ve výši 500 Kč, neboť žalobce tento poplatek jako vlastník stavby určené nebo sloužící k individuální rekreaci dosud nezaplatil.

Žalobce předně namítl, že platební výměr je nezákonný, neboť byla překročena tříletá lhůta pro vyměření poplatku podle § 47 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění účinném do 31. 12. 2010 (dále jen „zákon č. 337/1992 Sb.“). Lhůta uplynula dne 31. 12. 2010 a poplatek byl vyměřen až po jejím uplynutí. Odkázal přitom na podnět k přezkoumání rozhodnutí ze dne 1. 6. 2014, který adresoval žalovanému, a přiložil jej k projednávané žalobě. V tomto podání žalobce uvedl, že soudní řízení nemohlo ovlivnit běh dané lhůty, neboť probíhalo až po jejím uplynutí. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu žalobce dodal, že lhůta k vyměření poplatku nebyla nijak prodloužena či pozastavena (rozhodnutí čj. 2 Afs 52/2005-94), přičemž poplatek bylo nutno v prekluzivní tři leté lhůtě vyměřit pravomocně (rozhodnutí čj. 5 Afs 42/2004-61). Vzhledem k tomu, že správní orgán I. stupně původně zaplacený poplatek vrátil, má se za to, že se ztotožnil s tím, že poplatek se stal přeplatkem a nebude jej možno vyměřit. Na uvedenou skutečnost žalobce žalovaného upozornil již v rámci stížnosti podle § 261 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), ze dne 20. 3. 2014, na kterou žalovaný vůbec nereagoval, přestože zákonná dvouměsíční lhůta na její vyřízení již uplynula.

Žalobce dále namítl, že neexistuje žádná skutečnost (hmotněprávní důvod), pro kterou by mohl být platební výměr vystaven a dána povinnost poplatek zaplatit. Žalobce nesouhlasí s názorem žalovaného ani městského soudu vysloveným v předchozím řízení, z něhož plyne, že dle § 10b odst. 1 zákona č. 565/1990 Sb. je poplatníkem tohoto místního poplatku buď fyzická osoba, která má v obci trvalý pobyt, nebo fyzická osoba, která má ve vlastnictví stavbu určenou nebo sloužící k individuální rekreaci, ve které není hlášena k trvalému pobytu žádná fyzická osoba, přičemž takovou stavbou je stavba využívaná osobami (s trvalým pobytem převážně ve městech) k relaxaci a k aktivnímu nebo pasivnímu odpočinku, jež lze zkráceně a stručně nazvat rekreační činností. Jelikož tyto osoby při svém pobytu produkují komunální i ostatní druhy odpadů, a zatěžují tak dle městského soudu obcím zavedený systém nakládání s odpady na jejich území, musí se proto také podílet na financování provozu tohoto systému obdobně jako osoby s trvalým pobytem nebo osoby vlastníci na území obce stavby určené k individuální rekreaci. Jak žalobce upozornil, městský soud doplnil, že pro aplikaci určitého právního pojmu není relevantní, zda vlastník takové nemovitosti činnosti obecně považované za rekreaci, sám za rekreaci nepovažuje, neboť je rozhodné obecné chápání a používání tohoto pojmu. Žalobce tento výklad označil za absurdní, neboť rekonstrukce či oprava stavby za účelem možného budoucího bydlení rozhodně není individuální rekreací. Nadto poukázal na skutečnost, že zatěžování obecního systému nakládání s odpady v daném případě nebylo předmětem dokazování. Rovněž dle žalobce nebylo prokázáno, že stavba sloužila k individuální rekreaci, poplatková povinnost tak nemohla vůbec vzniknout.

Závěrem žalobce uvedl, že pokud mu správní orgán I. stupně neumožnil nahlížet do spisu (pro tuto vadu městský soud v předchozím řízení původní rozhodnutí žalovaného v dané věci zrušil), jedná se o neodstranitelnou vadu, kterou nelze zhojit výzvou k vyjádření se k podkladům rozhodnutí.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby a s odkazem na nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 39/13 požádal o přiznání náhrady nákladů řízení. Ve vyjádření k žalobě předně upozornil na to, že doplnění žaloby je dle jeho názoru další žalobou, která však byla podána po zákonem stanovené lhůtě, a proto k jejímu obsahu nelze přihlížet. K námitce, že platební výměr je nezákonný pro překročení lhůty pro vyměření poplatku, pak uvedl, že poplatek za rok 2007 byl podle čl. 4 vyhlášky č. 3/2006 splatný „do konce měsíce února daného roku“, tedy do 28. 2. 2007. Poplatek bylo tedy možno dle § 47 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb. vyměřit nebo doměřit do 31. 12. 2010. Žalobci však byl dne 13. 4. 2010 doručen platební

výměr, čímž byl nesporně učiněn úkon směřující k vyměření daně nebo jejímu dodatečnému stanovení, a dle § 47 odst. 2 zákona č. 337/1992 Sb. počala běžet tříletá lhůta znovu od konce roku, v němž byl daňový subjekt o tomto úkonu zpraven. Lhůta by tak skončila 31. 12. 2013. Doplnil, že od 1. 1. 2011 začal platit daňový řád, který v § 264 odst. 4 ponechal běh promlčecí lhůty beze změny. Dne 4. 2. 2011 podal žalobce správní žalobu, čímž pozastavil běh lhůty podle § 148 odst. 4 daňového řádu, resp. podle § 41 věty druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a to po uplynutí 36 dnů z tříleté lhůty. Zbytek promlčecí lhůty počal dobíhat doručením rozsudku městského soudu, a teoreticky by tak marně uplynul až dnem 12. 3. 2016. Lhůta je však opět dnem 30. 7. 2014 stavena. Dne 30. 5. 2014 bylo žalobci doručeno rozhodnutí o odvolání a v důsledku toho platební výměr týkající se sporného poplatku nabyt právní moci. Místní poplatek byl tedy vyměřen v zákonné lhůtě pro vyměření daně v souladu s právními předpisy. K námitce, že neexistuje žádná skutečnost, pro kterou by mohl být platební výměr vystaven, žalovaný uvedl, že o této námitce, resp. vzniku a naplnění poplatkové povinnosti, již soud pravomocně rozhodl v předchozím řízení a neshledal ji důvodnou.

V replice k vyjádření žalovaného žalobce zdůraznil, že jeho podání ze dne 24. 9. 2014 není další žalobou, ale doplněním žaloby. Úvaha žalovaného o stanovení lhůty k vyměření poplatku je zcestná, neboť platebním výměrem se daň vyměřuje, nelze jej tedy považovat za úkon směřující k vyměření daně a přerušující běh tříleté lhůty. Aby úkon správce daně byl způsobilý obnovit lhůtu k vyměření a doměření daně, je nutné, aby splnil podmínky dle § 47 odst. 2 zákona č. 337/1992 Sb. (musí být učiněn v tříleté prekluzivní lhůtě, musí být o něm daňový subjekt zpraven a musí se jednat o úkon směřující k vyměření či doměření daně). Tyto charakteristické znaky musí být naplněny kumulativně, a to již v době jeho učinění, nikoli následně. K přerušení prekluzivní lhůty může dojít též za podmínky, že daný úkon byl učiněn v souladu se zákonem. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu žalobce zdůraznil, že pokud právo správce daně daň vyměřit či doměřit po uplynutí prekluzivní lhůty zaniká, je nutné, aby do této doby bylo rozhodnutí o vyměření či doměření daně perfektní. Nelze tedy připustit, aby rozhodnutí o vyměření daně, byť bylo vydáno v zákonem stanovené lhůtě, nabylo právní moci po uplynutí prekluzivní lhůty a proces vyměření či doměření daně byl dovršen až v době, kdy právo daň vyměřit či doměřit správcí daně nesvědčí. Odvolací orgán je povinen tříletou prekluzivní lhůtu dodržet vždy bez ohledu na výsledek odvolacího řízení. Závěrem žalobce upozornil na to, že stejný názor má Ministerstvo financí, jehož přípis ze dne 3. 10. 2014, čj. MF-54 381/2014/3903, obdržel i žalovaný, avšak zcela jej ignoruje. V daném případě tedy dle žalobce i Ministerstva financí tříletá lhůta k vyměření poplatku dne 31. 12. 2010 uplynula a znovu běžet nezačala.

Krajský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Soud rozhodoval ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žalobce ani žalovaný nevyslovili nesouhlas s takovým projednáním věci. Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.

Mezi účastníky není v projednávané věci sporu o tom, že správní orgán I. stupně vydal dne 8. 4. 2010 shora označený platební výměr, jímž vyměřil žalobci místní poplatek za provoz systému shromažďování, sběru, přepravy, třídění, využívání a odstraňování komunálních odpadů za rok 2007 ve výši 500 Kč a uložil mu povinnost tento poplatek uhradit do 30 dnů od doručení tohoto výměru. Odvolání žalobce proti tomuto platebnímu výměru zamítl žalovaný rozhodnutím ze dne 29. 11. 2010, čj. 188643/2010/KUSK. Městský soud následně na základě

žaloby podané žalobcem rozsudkem ze dne 18. 3. 2013, čj. 7 Af 5/2011-37, toto rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Vyhověl námitce žalobce spočívající v tom, že mu žalovaný neumožnil seznámit se s obsahem protokolu o svědecké výpovědi, a v důsledku toho vydal nezákonné rozhodnutí.

Jak plyne ze správního spisu, žalovaný v dalším řízení vyzval žalobce k vyjádření se ke zjištěným skutečnostem a k důkazům v odvolacím řízení (výzva ze dne 16. 5. 2013, čj. 063903/2013/KUSK) a samostatným podáním (přípis ze dne 14. 2. 2014, čj. 031242/2014/KUSK) jej upozornil na možnost prostudovat spis. Žalovaný následně rozhodnutím ze dne 12. 5. 2014 (napadeným projednávanou žalobou) odvolání žalobce opětovně zamítl a platební výměr správního orgánu I. stupně potvrdil.

Krajský soud v Praze předně uvádí, že podání žalobce doručené soudu dne 24. 9. 2014 představuje jak z hlediska svého označení, tak z hlediska obsahu, doplnění včas podané žaloby. Žalobce již v žalobě podané soudu dne 29. 7. 2014 jasně vymezil žalobní body a v podání shora uvedeném k takto daným žalobním bodům pouze doplnil podrobnější argumentaci. Nelze tedy souhlasit se žalovaným v tom, že by k argumentaci žalobce plynoucí z jeho podání ze dne 24. 9. 2014 nebylo možno přihlížet, ostatně projednatelné žalobní body lze dovodit již z původně podané žaloby.

Soud se nejprve zabýval namítaným překročením zákonné lhůty pro vyměření poplatku, přičemž dospěl k závěru, že tato námitka není důvodná. Ve vztahu k této námitce je třeba předně upozornit na to, že zákon č. 565/1990 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 2010 (tedy před nabytím účinnosti daňového řádu) obsahoval speciální úpravu běhu prekluzivní lhůty. Jak plyne z § 12 tohoto zákona „*pokud poplatník nebo plátce nesplní svoji poplatkovou povinnost stanovenou obecně závaznou vyhláškou obce, lze dlužné částky vyměřit nebo doměřit do 3 let od konce kalendářního roku, ve kterém poplatková povinnost vznikla*“ (odst. 1), přičemž „*byl-li před uplynutím této lhůty učiněn úkon směřující k vyměření nebo doměření poplatku, běží tříletá lhůta znovu od konce roku, v němž byl poplatník nebo plátce o tomto úkonu písemně uvědoměn. Vyměřit a doměřit poplatek lze nejpozději do 10 let od konce kalendářního roku, ve kterém poplatková povinnost vznikla*“ (odst. 2).

Účastníci v dané věci shodně vychází z toho, že lhůta pro vyměření daného poplatku uplynula dne 31. 12. 2010 (splatnost poplatku byla dle vyhlášky č. 3/2006 do 28. 2. 2007). Žalovaný v tomto ohledu nicméně argumentuje tím, že doručením platebního výměru žalobci počala běžet tříletá lhůta znovu (tedy od konce roku 2010). V tomto ohledu je nicméně nutno upozornit, že významem vydání platebního výměru se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu, který v usnesení ze dne 16. 5. 2006, čj. 2 Afs 52/2005-94, jednoznačně uzavřel, že platebním výměrem se daň vyměřuje, nelze jej tedy považovat za úkon směřující k vyměření daně, který přerušuje běh tříleté lhůty podle § 47 odst. 2 zákona č. 337/1992 Sb. Tento závěr, posléze potvrzený i usnesením rozšířeného senátu ze dne 23. 2. 2010, čj. 7 Afs 20/2007-73, se sice týkal výkladu § 47 zákona č. 337/1992 Sb., s ohledem na obdobnou konstrukci tohoto ustanovení a § 12 zákona č. 565/1990 Sb. však nemá zdejší soud pochybnost o tom, že citované závěry rozšířeného senátu je třeba aplikovat i v projednávané věci a výše uvedená argumentace žalovaného uplatněná ve vyjádření k žalobě tak nemůže obstát. Přestože žalovaný neodkázal na jiné úkony, které by před 31. 12. 2010 přerušily běh dané lhůty, přičemž ze správního spisu, který byl soudu předložen, taktéž neplyne, že by žalovaný, resp. správní orgán I. stupně, nějaký takový úkon učinil, nelze přehlédnout, že z odůvodnění původního rozhodnutí žalovaného v dané věci (ze dne 29. 11. 2010, čj. 188643/2010/KUSK), které je připojeno k žalobě, jednoznačně plyne, že v průběhu odvolacího řízení zde došlo k výslechu svědka, který se týkal zjišťování, zda je předmětný

objekt obýván rodinou žalobce (odkaz na protokol ze dne 27. 10. 2010, čj. VED/2533/2010, JID 3496/2010). Jak již přitom bylo výše uvedeno, judikaturu k zákonu č. 337/1992 Sb. lze přiměřeně aplikovat i na řízení ve věcech poplatků (srov. § 13 zákona č. 565/1990 Sb., resp. rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 1 Afs 108/2010-78). Proto je v této souvislosti nutno odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2010, čj. 1 Afs 36/2010-173, z něhož se podává, že provedení výsledku svědka v odvolacím řízení je úkonem přerušujícím běh prekluzivní lhůty ve smyslu § 47 odst. 2 zákona č. 337/1992 Sb., v důsledku něhož začne běžet nová tříletá prekluzivní lhůta. V provedení zmíněného výsledku přitom nelze v projednávané věci spatřovat ani účelový úkon žalovaného, k němuž by ve vztahu k prekluzi nebylo možno přihlédnout, neboť tento výsledek zde byl proveden k návrhu samotného žalobce (srov. k žalobě přiložené vyrozumění o předvolání svědka ze dne 14. 10. 2010, čj. VED/2403/2010).

V návaznosti na výše uvedené lze uzavřít, že s ohledem na přerušení běhu prekluzivní lhůty v důsledku uvedeného úkonu žalovaného (prodloužení lhůty do 31. 12. 2013) a s přihlédnutím k § 41 s. ř. s. (podle něhož po dobu řízení před soudem neběží lhůty mimo jiné pro zánik práva ve věcech poplatků; žalobu k městskému soudu podal v předchozím řízení žalobce v předchozím řízení dne 4. 2. 2011 a žalovanému byl rozsudek doručen dne 18. 4. 2013; lhůta tedy neběžela po dobu více než 26 měsíců), je zjevné, že k prekluzi nedošlo. K vydání žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného (k pravomocnému vyměření poplatku) došlo dne 12. 5. 2014 (žalobci bylo rozhodnutí doručeno dne 30. 5. 2014), a proto zde nemohlo dojít k zániku práva poplatek vyměřit (k tomu by v souladu s výše uvedeným došlo až v průběhu roku 2016). Přestože se tedy soud nemohl ztotožnit se související argumentací žalovaného uplatněnou ve vyjádření k žalobě, který navíc soudu zřejmě nedal k dispozici ani úplnou a přehlednou spisovou dokumentaci, i z dostupných podkladů je zjevné, že námitka prekluze vznesená v dané věci žalobcem není důvodná. Na výše uvedeném pak nic nemění ani to, že dne 1. 1. 2011 nabyl účinnosti daňový řád, který nahradil shora citovanou úpravu § 12 zákona č. 565/1990 Sb. Daňový řád totiž setrval na tříleté lhůtě pro stanovení daně (§ 148 odst. 1 daňového řádu), přičemž podle přechodných ustanovení k tomuto zákonu okamžik počátku běhu lhůty pro vyměření, která započala podle dosavadních právních předpisů a neskončila do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, určený podle dosavadních právních předpisů zůstává zachován. Stejně tak účinky právních skutečností, které mají vliv na běh této lhůty a které nastaly přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se taktéž posuzují podle dosavadních právních předpisů (§ 264 odst. 4 daňového řádu). V projednávané věci tak účinky původního stanovení lhůty (do 31. 12. 2010) a jejího přerušení v důsledku provedení výsledku svědka žalovaným zůstávají zachovány.

Pokud jde o okruh námitek týkající se žalobcem tvrzené neexistence skutečnosti, pro kterou by mu mohl být poplatek vyměřen, je třeba předeslat, že zmínkou žalobce o nové obecně závazné vyhlášce dopadající na poplatkovou povinnost se soud nemohl zabývat, neboť předmětem tohoto řízení je poplatek vyměřený dle vyhlášky č. 3/2006. Jinak žalobce v této souvislosti toliko polemizuje se závěry vyslovenými v předchozím rozsudku městského soudu týkajícími se výkladu pojmu „individuální rekreace“, přičemž podle žalobce nebylo prokázáno, že stavba zatěžuje obecní systém nakládání s odpady a že by daná stavba k individuální rekreaci sloužila.

Relevantní právní úpravu týkající se poplatku za provoz systému shromažďování, sběru, přepravy, třídění, využívání a odstraňování komunálních odpadů představuje zákon č. 565/1990 Sb., který ve znění účinném do 30. 6. 2012 vycházel v § 10b odst. 1 písm. b) z toho, že tento poplatek mimo jiné „platí fyzická osoba, která má ve vlastnictví stavbu

určenou nebo sloužící k individuální rekreaci, ve které není hlášena k trvalému pobytu žádná fyzická osoba“ (tuto formulaci převzala i vyhláška č. 3/2006; citované ustanovení zákona č. 565/1990 Sb. pak bylo s účinností od 1. 7. 2012 novelizováno tak, že daný poplatek platí i osoba „*kteřá má ve vlastnictví stavbu určenou k individuální rekreaci, byt nebo rodinný dům, ve kterých není hlášena k pobytu žádná fyzická osoba.*“). K tomu zdejší soud považuje za nutné připomenout, že právní úprava v ČR skýtá obcím celkem tři různé způsoby financování, pokud jde o hospodaření s komunálním odpadem (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2016, čj. 6 Afs 24/2016-26): 1. místní poplatek za provoz systému shromažďování, sběru, přepravy, třídění, využívání a odstraňování komunálních odpadů dle citovaného § 10b zákona č. 565/1990 Sb., 2. poplatek za komunální odpad dle § 17a zákona o odpadech, nebo 3. smluvní systém vybírání úhrady za komunální odpad ve smyslu ustanovení § 17 odst. 6 zákona o odpadech. U místního poplatku má vymezení poplatníka formální charakter, neboť kritériem je zde trvalý pobyt fyzické osoby v obci, popř. vlastnictví stavby určené k individuální rekreaci (resp. po citované novele bytu nebo rodinného domu, pozn. soudu), ve kterých není hlášena k pobytu žádná fyzická osoba. Zavádí se zde tedy nevyvratitelná právní domněnka, podle níž systém shromažďování, sběru, přepravy, třídění, využívání a odstraňování komunálních odpadů obce využívá každá osoba splňující jedno z těchto formálních kritérií. V případě místních poplatků tak rozhoduje výhradně jen formální kritérium trvalého pobytu, resp. vlastnictví nemovitosti (srov. k tomu též rozsudky Nejvyššího správního soudu čj. 5 Afs 175/2006-116, případně čj. 1 As 116/2014-29 a čj. 9 Afs 81/2009-48).

S ohledem na výše uvedené nemůže být v projednávané věci důvodná námitka žalobce, podle něhož nebylo prokázáno, že jeho stavba zatěžuje obecní systém nakládání s odpady. Takové dokazování by totiž bylo již nad rámec zjišťování podmínek (formálního charakteru vymezení poplatníka) plynoucích ze shora citovaného zákona a judikatury Nejvyššího správního soudu. Kritéria určující poplatníka tak v případě daného poplatku spočívají pouze v tom, zda je vlastníkem stavby, zda se jedná o stavbu určenou k individuální rekreaci a zda ve stavbě není hlášena k pobytu žádná fyzická osoba. Žalobce v rámci žaloby nezpochybňuje vlastnictví stavby ani to, že v ní žádná fyzická osoba není hlášena k trvalému pobytu. Setravává pouze na tom, že pokud na dané stavbě provádí rekonstrukci za účelem budoucího bydlení, nejedná se o individuální rekreaci. Žalovaný ve vztahu k této otázce v původním rozhodnutí (ze dne 29. 11. 2010) vyšel z toho, že za stavby k individuální rekreaci se pro účely daného poplatku považují i rodinné domy, které nejsou užívány k bydlení, ale slouží k rekreaci nebo jinému účelu bez ohledu na původní účel určení. V této souvislosti odkázal na skutková zjištění (provedený výslech svědka), podle nichž rodina žalobce v dané nemovitosti tráví cca 3 víkendy v měsíci z důvodu prováděných oprav nemovitosti. Městský soud k tomu ve zrušujícím rozsudku v dané věci toliko uzavřel, že „*vzhledem k tomu, že žalobci nebylo umožněno seznámit se se všemi podklady pro rozhodnutí, bylo by ze strany soudu předčasně předjímat právní hodnocení případu.*“ Přestože se zdejší soud neztotožňuje se žalovaným v tom, že by poplatku musely nutně bez dalšího vždy podléhat i stavby, které nejsou užívány k bydlení a slouží k jinému účelu než rekreaci, nelze v projednávané věci přehlédnout, že žalobce v dalším průběhu správního řízení ani v žalobě nikterak nezpochybnil skutková zjištění správního orgánu, podle nichž danou stavbu užívá, resp. že je užitelná. Jiná situace by jistě nastala tehdy, pokud by určitá stavba byla zcela neužitelná a neužívaná (stavba by byla s ohledem na povahu rekonstrukce v neužitelném stavu a v průběhu rekonstrukce by v ní nebylo možné vůbec setrávat a vykonávat v ní nic jiného, než aktivity související s opravou a rekonstrukcí). Nic takového ovšem v projednávané věci žalobce netvrdí a ani to soudu nevyplývá ze správního spisu (byť je zde nutno znovu

připomenout, že byl předložen ve zjevně neúplné podobě). Opětovně je nutno zdůraznit, že soudní přezkum rozhodnutí správního orgánu se odehrává toliko v rámci žalobcem uplatněných žalobních bodů. Namítá-li žalobce v této souvislosti pouze to, že danou stavbu užívá za účelem rekonstrukce či opravy pro budoucí bydlení, pak je k tomu třeba uvést, že rekonstrukce nemůže ze své podstaty představovat účel užívání stavby ve smyslu citovaných ustanovení zákona č. 565/1990 Sb. (v důsledku rekonstrukce může jistě dojít ke změně účelu užívání, sama však účelem být nemůže). Je proto třeba uzavřít, že žalobci se nepodařilo zpochybnit závěry správních orgánů o tom, že využití stavby ze strany žalobce má své povahy nejbližší právě k účelu „*individuální rekreace*“. Soud proto ani ve vztahu k této žalobní námitce neshledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí.

Důvodnou pak nemůže být ani závěrečná žalobní námitka, v níž žalobce setrval na tom, že pokud mu správní orgán I. stupně neumožnil nahlédnout do spisu, jedná se o vadu, kterou již nelze odstranit. V této souvislosti zdejší soud připomíná, že důvod, pro který městský soud v předchozím řízení zrušil původní rozhodnutí žalovaného, spočíval v tom, že mu pracovnice žalovaného neumožnily pořídit fotokopie mimo jiné „svědeckých výpovědí“. Městský soud tedy procesní pochybení přičítá žalovanému, nikoliv správnímu orgánu I. stupně, a to ve vztahu k podkladům, které se týkají mimo jiné až odvolacího řízení. Městský soud pak proto uzavřel, že žalobci nebylo umožněno seznámit se se všemi podklady pro rozhodnutí. Jak plyne z výše reprodukováného správního spisu, žalovaný následně po zrušení svého původního rozhodnutí vyzval žalobce k vyjádření se ke zjištěným skutečnostem a k důkazům v odvolacím řízení (výzva ze dne 16. 5. 2013, čj. 063903/2013/KUSK, doručena žalobci dne 4. 6. 2013) a samostatným sdělením (přípis ze dne 14. 2. 2014, čj. 031242/2014/KUSK) jej upozornil na možnost prostudovat spis a uvedl termíny, ve kterých je to možné. Žalobce na to reagoval v obou případech tak, že zpochybnil zákonnost dané výzvy, resp. přípisu žalovaného, zpochybňoval současně i náležitosti těchto úkonů, jejich právní oporu apod. Ze správního spisu neplyne, že by do spisu nahlédl či se k podkladům věcně vyjádřil. Žalobci je jistě nutno přisvědčit v tom, že možnost nahlédnout do spisu je právem účastníka a nelze ji nikomu ukládat. Podstata zrušovacího rozhodnutí městského soudu v předchozím řízení však spočívala v tom, že žalobce neměl ani možnost se s podklady pro rozhodnutí seznámit. Jak nicméně ze správního spisu plyne, v dalším řízení žalobce tuto možnost zcela nepochybně měl (shora zmíněná „výzva“ mu byla doručena dne 4. 6. 2013, rozhodnutí žalovaný vydal až dne 12. 5. 2014). Za těchto okolností by bylo nežádoucím formalismem, pokud by soud přistoupil na argumentační linii žalobce a zkoumal náležitosti podání žalovaného, jejichž smysl byl jediný, totiž upozornit žalobce na možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí ve věci. Bez ohledu na nevhodnost postupu žalovaného (výzva, aby se žalobce „*ve stanovené lhůtě dostavil a vyjádřil*“, oznámení pouze omezeného počtu termínů k možnosti prostudovat spis) je zjevné, že žalobce možnost seznámit se s podklady měl. Jak již bylo výše uvedeno, ze správního spisu přitom neplyne, že by této možnosti využil a vyjádřil se k podstatě věci (městský soud žalovanému vytýkal nezpřístupnění protokolu o výsledku svědka), případně že by žádal o termín náhradní, domlouval se na jiné formě zpřístupnění podkladů apod. Na místo toho žalobce toliko opakovaně zpochybňoval procesní postup žalovaného. Za těchto okolností však zdejšímu soudu nezbývá než konstatovat, že žalovaný naplnil požadavky zrušujícího rozsudku městského soudu a žalobce měl dostatek prostoru k tomu, aby se k podkladům pro rozhodnutí v dané věci mohl vyjádřit. Nelze pak souhlasit se žalobcem ani v tom, že by vady řízení před správním orgánem I. stupně již nebylo možno odstranit. Daňový řád je naopak konstruován tak, že odvolací orgán je oprávněn provádět dokonce dokazování k doplnění podkladů pro rozhodnutí nebo právě i k odstranění vad předchozího řízení (viz § 115 odst. 1 tohoto zákona).

Vzhledem k tomu, že žádná ze vznesených námitek nebyla důvodná, dospěl Krajský soud v Praze v návaznosti na výše uvedené k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly. K jeho návrhu, aby mu soud přiznal náhradu nákladů řízení ve smyslu nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 39/13 je třeba uvést, že závěry citovaného nálezu se na žalovaného jako na žalovaný správní orgán nevztahují. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 1. července 2016

JUDr. Milan Podhrázký, v. r.
předseda senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová